

enne kui waewaga nende käest peasis. Kui ta sassis
 tut kassukaga ja kolledast werristatud päga kopast
 wälja tulli, küsisin miina: „Mis teil wigga? egga
 teie ommetegi töt alkand räkima?“ Tema wastas:
 „Kuddas luggu leidsin, nõnda räkisin. Wana sorts
 wõi nõiamoor tulli wäerdja karjaga miina kallale.
 Dot, oot, pörguline! kui ükskord laggedal siinoga
 kofko juhtun, kül ma so nahha siis soen.“ Miina
 jöitlestin: kuis wõiside nõnda miina õppetust põlgada?
 Eks ma käskinud teid ütelda: „Terre, kallis täd-
 ditüttar! kuddas kassi käib? mis teie armsad wisakad
 lapsokesed tewad, kas on jubba leetrid pöddenud?“
 Agga Kriimsilm ütles mulle täie suuga: „Pergel
 sago neid wõtma! kas nisuggusi raipaid peaksin
 suggulaseks alkama nimetama?“ — Nüüd, auoline
 kuuninga issand, mõistke meile õigust! Salgago hunt,
 kui asja luggu teistele olli?“

Kriimsilm kostis: „Sõnadega ei jõua meie ial
 tülli lõppetada; mi's ilmaaego pikemalt jäggeleme.
 Reinowadder! teie ollete kawwaluse peale ukse,
 hä kül! meie tahhame rammo katsuda ja ello ja
 jurma peale wõitlemist ette wõita: kumb kummas-
 seal wõimo saab? — Paljo oskab teie libbe keel
 luiskada, kül saame nähha, kas teggo sõna möda
 kofko jookseb? Teie teotate mind ja miina auo; wal-
 letate kasingale kui olleksin miina temi ello peale
 kippunud, luiskate pikka lorri, kallist kaddund war-
 rast ja lidate isseennast äbbematal kombel. Teie
 ulgete miina naesele sõnuu tehja, ja arwate, et ma

sedda kōif rahholikkult pean kannatama? Nende
 wõlgade pärrast kaeban arwalikkult teie peale, ja
 tunnistan sure kohto ees: teie ollete mõrtsukas, rõ-
 wel, pettis, üllekohtune ja warras! Selle peale tah-
 hame teine teiseiga wõidelda! Kuuningas ja suurte
 issandate koggodus on meie kaua kuulnud ja sawad
 meile käemehhiks ja kohtomõistjiks ollema.“

Reinowadder mõtles: „Se assi käib miina ello
 ja warra peale! hunt suur ja kange, miina weike ja
 nõoder; kui ma nüüd wõitu ei saaks, siis olleks
 kawwalus ja endine pääjjo waewamine üsna asjata
 olnud. Tema mahha nülitud essimehe käppade küned
 ei olle weel täielikkult kaswanud, sellest tõuseb miinaule
 kassu. Siis ütles ta hundi issandale: „Teie isse
 ollete üks kurjateggija, mõrtsukas, rõwel ja warras!
 mis ial mulle süüks arwate, langeb teie enda kaela
 peale taggasi. Miina wõitlemise wasto ei lähhe tõr-
 kuma; — jubba ammuft aegast imustasin teiega ram-
 mo katsuma.“

Kuuningas ütles: „Toge mulle käemehhed, kes
 selle eest sawawad, et teie omme ommiko mõllemad
 wõitlemise paikas walmis ollete.“

Issane kass Hints ja Messikäp farro astusid
 Kriimsilmale, Irmabbe määr ja perdiko wahem poeg
 Monike Reinowadderile käemehhiks.

Perdikna Suudmöda ütles: „Reinowadder! olge
 pikkameeliline ja kawwal, kui wõitlema alkate. Ma
 tahhan ommiko warra wõidu sõnu teile lausuda, mis
 ühhe kuulsa Mlotagguse targa suust õppisin, ja suit-